

[Finn Poulsen.]

forholdsregler med henblik på løsning af husleje problemerne.

Under forespørgselsdebatten i januar 1962 gav den højtærede boligminister oplysning om, at regeringen havde nedsat et internt udvalg til at tage samtlige problemer op til overvejelse, og boligministeren sagde samtidig:

„Selv om den gældende lov giver os rimelig tid, tror jeg, det vil være forkert at drage den slutning, at vi ikke må søge frem til en løsning snarest muligt.“

Der er nu forløbet 2 år efter dette interne udvalgs nedsættelse, og problemerne er jo ikke blevet mindre presserende. Den højtærede statsminister har nu meddelt offentligheden, at regeringen agter at nedsætte et udvalg af sagkyndige og embedsmænd til at undersøge boligproblemerne — altså et nyt udvalg.

Før oppositionen kan acceptere denne tanke, der nødvendigvis må betyde yderligere forhaling — og regeringen har her et stort ansvar — må det være rimeligt, at den højtærede boligminister giver det høje ting nærmere oplysning om, hvilke resultater regeringens interne udvalg fra 1962 er kommet til. Derfor tillader jeg mig at stille dette spørgsmål, om ministeren kan oplyse, hvilke resultater der allerede er nået i det udvalg, regeringen i 1962 nedsatte til at løse husleje problemerne.

Boligministeren (Carl P. Jensen): Da jeg for nogle dage siden modtog det anmeldte spørgsmål, genopfriskede jeg det ærede medlems tale den 27. februar i år, da vi havde lejelovsforslaget til første behandling. Den tale, det ærede medlem da holdt — jeg tænker her på det afsnit, der kan læses i Folketingstidende på sp. 3229 — har jeg nu liggende foran mig, og det, som det ærede medlem sagde for et øjeblik siden, er stort set en gentagelse af, hvad det ærede medlem sagde og spurgte om dengang. Nu er der altså gået et par måneder, hvor det må formodes, at det ærede med-

lem er kommet i tanke om, at den besvarelse, der fremkom dels under forhandlingen i det høje ting, dels under udvalgsarbejdet, ikke har været tilfredsstillende.

En direkte besvarelse af det nu gentagne spørgsmål vil jeg mene måtte i sig selv være fremsættelsen af lovforslaget, som — det vil jeg gerne fremhæve — dog skal ses i sammenhæng med den af mig givne motivering for dets begrænsning, dels i fremsættelsen og dels ved lovforslagets behandling her i tinget.

Som det også blev anført af det ærede medlem hr. Finn Poulsen ved lovforslagets første behandling, tog lovforslaget sigte på en gradvis lempelse af begrænsningerne i adgangen til lejerforhøjelse, et princip, som det ærede medlem erklærede var rigtigt, men med det forbehold, at det ikke var vidtgående nok. Det ærede medlem bebudede derfor at ville forbeholde sig en nærmere drøftelse i udvalget, vel underforstået at stille ændringsforslag, men et forventet initiativ i så henseende udeblev.

Et andet forslag omhandlede lejerbeskyttelse med henblik på modernisering og kontrol med enkeltværelser, og her erklærede det ærede medlem sig ligeledes enig i princippet, men gav også her udtryk for forbehold med henblik på indførelse af afvigende regler, idet reglerne, som det ærede medlem antydede, ikke burde være ensartede i hele landet. Heller ikke her fremkom noget udspil fra det ærede medlem.

Ved anden behandling henviste man til den knappe tid, men et spørgsmål om at ændre nogle tal kunne vel ikke give anledning til dybtgående lovtekniske overvejelser. I hvert fald kunne det ærede medlem have sikret sig, at han gennem et eller flere ændringsforslag præciserede sit standpunkt for offentligheden. Det har vi jo før set eksempler på i andre forhold.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed komme nærmere ind på en del af de ændringer, der fandt sted, og hvoraf et par skete efter henstilling fra ejerside, andre fra lejerside, medens en enkelt tog sigte på ejerlejligheder.